

GECLIPT VOOR HET LEVEN

Voor Ton mijn allerliefste Lief!

*Veel dank voor al jouw goede zorgen, steun,
support en liefde.*

Geclipt voor het leven

Nicolette Wools

© 2016 N. Wools-Nijholt / Uitgeverij U2pi

Titel: Geclipt voor het leven

Auteur: Nicolette Wools-Nijholt

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-622-4

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	7
Het begin van de bloeding	9
De rit in de ambulance	12
De voorbereiding op de operatie	15
De operatiekamer	17
Ontwaken	19
De Hemianopsie	22
Bezoektijd	25
Fysiotherapie	27
De complicatie	29
Ergotherapie en meer	30
De controle angiogram	36
Naar huis	39
Herstel en omgaan met de handicap	41
De revalidatie	44
Visual scanning	48
Het rijbewijs	50
Nieuw kapsel	54
Zelfstandig reizen	56
Re-integratie	58
Het ontslag	60
Vakantie op Curaçao	62
Vakantie Egypte	67
Een jaar later	69
Je leven weer oppakken	70

Reservetijd	73
Dankwoord	75

VOORWOORD

Mijn naam is Nicolette (Nic) Wools-Nijholt. Ik ben een sportieve vrouw van net in de 50, liefhebber van onder andere Zumba, fitness, zwemmen en hardlopen. Samen met mijn man Ton woon ik in Almere. We hebben geen kinderen, ik als workaholic – een executive assistant – koos voor een carrière.

In november 2014 veranderde mijn leven drastisch, ik werd getroffen door een hersenbloeding vanuit een giant aneurysma in de hersenen. Ik bleek een aangeboren vaatafwijking te hebben waar ik geen weet van had.

Het aneurysma was langzaam gaan bloeden door kleine scheurtjes en stond op knappen en als gevolg daarvan moest ik een hele zware openhersenoperatie ondergaan met veel risico's, waaronder doodgaan.

Dit boekje heb ik geschreven om mijn ervaringen te delen over het hele proces. Hoe is het om plots ernstig ziek te zijn? Om bijna dood te gaan en met vallen en opstaan te vechten tijdens de revalidatie?

Dit verhaal vertelt de dieptepunten en hoogtepunten tijdens het herstel.

Het is zeer bewust met humor geschreven, want humor was wat me op de been hield in deze zwarte periode. Tijdens het schrijven voelde ik soms weer de beklemmende angst, kon ik het ziekenhuis ruiken en de pijn weer voelen. Schrijven was daardoor ook goed voor de verwerking. Het heeft mij nog meer doen beseffen dat ook mij iets ernstigs kan overkomen en niet alleen een ander, dat het leven zomaar voorbij kan zijn.

Ik heb geluk gehad, het was mijn tijd nog niet.

Enorm dankbaar ben ik voor de tweede kans die ik heb gekregen.

Moraal van het verhaal:

Hoop doet leven!

Verlies jezelf niet.

Luister naar je lijf en blijf relativiseren, niet iedere hoofdpijn is een hersenbloeding. Maar vooral: glimlach je tweede leven tegemoet. Maak van iedere dag iets moois, want het kan de laatste zijn.

LEEF JE LEVEN!

Ik hoop dat dit boekje een inspiratie is voor mensen die hetzelfde is overkomen.

HET BEGIN VAN DE BLOEDING

Dat overkomt alleen de burens, dacht ik zoals veel andere mensen. Totdat ik zelf de buurvrouw was die iets vreselijks overkwam, en ik had het niet eens meteen door.

Tijdens het pakken van mijn koffers – ik zou een weekendje uit – kreeg ik een vreemde, bonkende hoofdpijn, aan de rechterkant van mijn hoofd. Griep! Pillen! Waren mijn eerste gedachten. Mijn weekendje weg moest natuurlijk doorgaan, dus na het slikken van een pijnstillers ging ik even op bed liggen en viel in slaap. Uren later werd ik pas wakker, kleren en laarzen nog aan.

Die nacht sliep ik slecht, voelde me niet lekker, maar de hoofdpijn was minder geworden.

De volgende ochtend, toen ik bij de nagelstyliste zat, kwam de hoofdpijn terug, maar niet zo heftig als de dag ervoor. Nog wat pillen erin en doorgaan! Het superleuke feestje dat voor zaterdag gepland stond wilde ik niet missen: een rondleiding door het wijnmuseum in Arnhem. De hoofdpijn was dan wel veel minder, maar ging niet weg. Bovendien ging ik rare dingen zien: figuren van Harry Potter kropen

over het plafond. Beangstigend. Visuele hallucinaties, zo bleek later.

Zeuren past niet bij mij, helemaal niet tijdens een feestweekend, dus hield ik mijn kaken stijf op elkaar. Na de rondleiding checkten we in bij ons hotel waar we ons klaarmaakten voor het feest.

‘s Avonds leek het wel alsof ik dronken was, zo beroerd liep ik. Nou ja, lopen? Ik verplaatste me, laten we het zo noemen. Maar ik had nauwelijks gedronken.

Zouden het de nieuwe schoenen zijn, waar ik al een uur op stond te dansen? Weinig kans, pijn aan mijn voeten had ik niet. Mijn hoofd daarentegen bonkte enorm en ik miste elke controle over mijn benen. Verder stoer zijn was zinloos, terug naar de hotelkamer en onder de wol. Elke keer als ik naar de wc moest 's nachts, raakte ik de weg kwijt. Waar was ik? En waarom werd die hoofdpijn steeds erger?

De volgende ochtend toen ik op probeerde te staan, had ik geen gevoel meer in mijn linkerhand en dat was niet het enige, ik zakte door mijn linkerbeen, kon niet meer staan en niet lopen. Paniek! Alarmbellen. Ik werd in de auto gezet en naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gereden, waar ik overstapte in een rolstoel. Wat gebeurde er allemaal?

Na een intake werd er een infuus aangelegd en werd er een scan van mijn hoofd gemaakt.

De grond sloeg onder me vandaan toen ik de uitslag hoorde: hersenbloeding. Nog steeds dacht ik: zoiets overkomt toch alleen de buurvrouw? Dit is niet echt, dit kan niet om mij gaan. Er werd een tweede scan met contrastvloeistof gemaakt om te kijken waar de bloeding vandaan kwam. Het was ernstiger dan gedacht. “We hebben een giant aneurysma aangetroffen, een enorme ballon in je hoofd die op springen staat.” Mijn leven stond stil. Waarom ik? Wat gebeurde er allemaal met mij? Met mijn leven? Ik moest met spoed geopereerd worden. Paniek maakte zich van mij meester. Gelukkig waren mijn moeder, zusje en zwager al onderweg naar het ziekenhuis. Nog zie ik het ongeloof op hun gezichten staan op het moment dat ze mijn kamer binnenkwamen. Iedereen was in shock, het was ook zo onwerkelijk.

DE RIT IN DE AMBULANCE

Het volgende moment stonden er twee ambulancebroeders in mijn kamer en werd ik naar mijn volgende vervoermiddel gebracht. Met gillende sirenes werd ik naar het Radboud ziekenhuis in Nijmegen gebracht voor een spoedoperatie. Een hele ervaring, en ik werd een beetje giechelend van de berispingen die de chauffeur kreeg van zijn collega. Hij reed te hard, te onvoorzichtig over de vluchtheuvels en dat was gevaarlijk, want de ballon in mijn hoofd kon elk moment knappen. De chauffeur was de rest van de rit behoorlijk chagrijnig, want als ambulancechauffeur is het natuurlijk geweldig om rond te scheuren en met mij als patiënt kon dat niet. Had ik dus zijn dag naar de knoppen geholpen. Zijn collega probeerde me moed in te spreken: “Heel erg, een hersenbloeding, maar wees blij dat je geen hersentumor hebt, dan ben je echt de sjaak!”

In het Radboud werd ik meteen naar de traumakamer gebracht waar een heel team mij stond op te wachten. En of de ellende niet compleet genoeg was, moest ik plassen. Al het vocht van de infusen moest eruit. Het protocol schreef voor dat ik niet van bed mocht, maar ik hield het niet meer. Groot was de opluchting dan ook toen werd voorgesteld dat ik een katheter zou

krijgen. Alles beter dan dit. Maar wanneer had ik mijn bikinilijn voor het laatst bijgewerkt? Normaal hou ik dat altijd netjes bij, maar je zult net zien dat ik nu de biesbos tussen mijn benen had. Stress! Maar er kon nog meer bij: ik had namelijk een bodystocking aan en om dat ding uit te doen moet je minstens een cursus voor gevorderden hebben gevolgd. De verpleegster en de broeder keken elkaar hulpeloos aan.

Wie zou de klus gaan klaren?

Hoewel het een komisch schouwspel was, kon ik niet lachen, dat zou waterschade veroorzaken want ik moest inmiddels zo verschrikkelijk nodig. Plots maakte een handbeweging tussen mijn benen een einde aan alle spanning, de knoopjes werden losgerukt en het slangetje van de katheter werd ingebracht. De broeder keek nog wat ongemakkelijk, ik was enkel opgelucht: dit voelde nog beter dan klaarkomen, voor nu een 'happy end'.

De verpleegster wilde de biesbos weer bedekken met de bodystocking. Hartstikke lief hoor, maar hoe wilde ze dat doen? Waar zou ze het slangetje dan laten? Ik luisterde maar naar haar vastberaden blik die me vertelde geen vragen te stellen en vooral mee te werken. Haar eerste poging mislukte en ze stampvoette weg om even later terug te komen met

iets dat verdacht veel op een luier leek. Terwijl ik niet wist of ik moest lachen of huilen, frommelde zij het ding om en leek erg tevreden met haar oplossing. Ze knipoogde naar me en ik kreeg er zowaar een 'dank je wel' uit. Na de biesbos, nu een zeikstring; opnieuw een dieptepunt in mijn leven. Gelukkig wist ik toen niet dat het nog veel erger zou worden, erg genoeg voor een zware paniekaanval.